

Šesť svätcov, ktorí našli svätosť v nútenej izolácii

Branislav Krasnovský

7. mája 2020 ✝ Cirkev

Boh niekedy dopustí, aby človek duchovne rástol aj v podmienkach, ktoré na prvý pohľad človeku neosožia a ľudia sa takýchto podmienok obávajú.

Mnohí ľudia sa cítia byť ohrození koronavírusom a nútenou izoláciou, chýba im starý spôsob života, ktorý viedli, a nútenou izoláciou sa cítia byť ohrození a frustrovaní. Pre tých, ktorí vnímajú izoláciu či karanténu veľmi negatívne, môžu pomôcť príbehy zo života svätcov, ktorí strávili v izolácii veľkú časť svojho života.

Nejde len o členov kontemplatívnych kongregácií, ktorí si dobrovoľne volia samotu, pretože túžia byť v tesnej Božej blízkosti a ktorí tvrdia, že práve v najtesnejšej blízkosti Boha intenzívne prežívajú kontakty aj so svojimi blízkymi. Pre tých, ktorí ich vnímanie nedokážu pochopiť, vysvetlili svoje postoje na príklade. Ak Boha budeme vnímať ako stred slnka a slnečný lúč ako priamku spájajúcu Boha a človeka, tak v tesnej blízkosti stredu Slnka sú pri sebe aj lúče najbližšie. Preto čím tesnejšia blízkosť k Bohu, tým tesnejšia blízkosť a láska aj k blízkym.

Svätý Pachomius (290 – 346) bol jedným z najznámejších učiteľov Cirkvi. Pochádzal z pohanskej egyptskej rodiny, v mladosti sa stal kresťanom. Následne sa stal pustovníkom, no ako pustovník počul Boží hlas, ktorý ho nabádal, aby vytvoril pre pustovníkov pravidlá ako žiť v komunite. V ústraní ako pustovník napísal sv. Pachomius prvé pravidlá mníšskeho života, ktorými sa začali riadiť dovtedy všetci samostatne a v ústraní žijúci pustovníci. Svätý Pachomius podľa cirkevných historikov vytvoril pravidlá, ktoré akceptovalo na začiatku osem spoločenstiev s tisíckami pustovníkov a právom je označovaný za tvorca kresťanského mníšskeho života.

Svätý Patrik (5. storočie) – írsky národný svätec – bol kresťanom, ktorý sa ako otrok musel starať o stádo svojho pána. Bol to krutý život, pretože kresťanov nenávideli, no svätý Patrik uviedol, že práve počas tohto utrpenia a samoty začal meditovať o Božej добрôte a Kristovom učení. Po svojom úteku z Írska sa stal svätý Patrik biskupom. Neskôr sa však do Írska vrátil a úspešne celý ostrov christianizoval. Katolícke Írsko tak svedčí za svoju vieru mužovi, ktorý veľkú časť svojho života prežil v nútenej samote.

Svätá Alica zo Schaerbeeku (1220 – 1250) bola už ako dieťa známa svojou inteligenciou a zbožnosťou. Bola členkou rádu cisterciánov v Belgicku. Milovala kláštorný život, nakazila sa však malomocenstvom, a to jeho obzvlášť agresívnou formou, ktorá jej neumožňovala žiť v kresťanskom spoločenstve. Alica ostala žiť v izolácii, jedinou útechu našla v Eucharistii. Nesťažovala sa ani keď ochrnula a oslepla a svoje zdravotné ťažkosti obetovala na záchranu ľudských duší.

Blahoslavený Giovanni de Vallombrosa (1310 – 1395), benediktínsky vzdelaný mních a učenec, ktorého vedecký výskum okultizmu sa vymkol spod kontroly. Blahoslavený Giovanni de Vallombrosa sa natolko pohrúžil do temného sveta nekromancie a iných druhov čiernej mágie, že začal strácať zmysel pre realitu a jeho bratia sa začali o Giovanniho obávať. Giovanniho de Vallombrosu nakoniec uväznili a jeho knihy

odviezli.

Blahoslavený Giovanni de Vallombrosa ostal takmer päťdesiat rokov v kláštornej väzni. Keď sa duchovne očistil a prepustili ho z kláštornej väzni, požiadal, aby mohol ostať aj naďalej vo svojej cele ako pustovník. Pred novou generáciou spolubratov doslovne uviedol, že až vo väzni konečne pochopil, čo od neho Boh chcel. Podľa jeho slov nie je nič svätejšie ako samota a až do svojej smrti pokračoval v teologickej práci.

Blahoslavená Júlia Rodzinská (1899 – 1945) bola poľská dominikánska sestra, ktorá viedla sirotinec a všetky deti ju nesmierne milovali. Keď vypukla II. svetová vojna, Nemci Poliakov za dva týždne porazili a oblasť, v ktorej žila Júlia Rodzinská sa dostala do sovietskej sféry vplyvu. Do roku 1941 bola sestra Júlia Rodzinská uväznená na samotke v sovietskom väzni. Po útoku na Sovietsky zväz väzenie obsadili Nemci a Júliu Rodzinskú zavreli do koncentračného tábora. Nestratila však nikdy svoju vieru a ako dobrovoľníčka pracovala v baraku pre nakazených týfusom a modlila sa so ženami ruženec. Keď Nemci zistili, že je nábožensky činná aj v koncentračnom tábore, potrestali ju a takisto zavreli do samotky. V samotke Júlia Rodzinská v roku 1945 na týfus umrela, bez toho, aby sa dočkala oslobodenia.

Francisco Xavier Nguyen Van Thuan (1928 – 2002) sa narodil v katolíckej rodine vo Vietname, pomenovaný bol podľa jezuitského svätca Františka Xaverského. Krátko pred útokom Američanov na Vietnam bol vysvätený za kňaza, neskôr sa stal biskupom.

Keď komunisti vytlačili Američanov a Juhovietnamcov zo Saigonu, dostal sa biskup Francisco Xavier Nguyen Van Thuan do komunistického väzenia. Takmer 13 rokov strávil v komunistickom rekvalifikačnom tábore, z toho 9 rokov v samotke. V samotke písal na cigaretové papieriky kázne a povzbudenia pre vietnamských katolíkov.

Do samotky mu pašovali víno a chlieb, aby mohol sláviť sväté omše. Spisy Francisca Xaviera Nguyen Van Thuana vyšli v exile a celé dielo predstavuje ohromné svedectvo toho, čo môže Boh pre človeka urobiť aj v podmienkach totálneho odlúčenia a samoty. Samotný biskup Van Thuan spomína na obdobie samotky ako na duchovne najplnšie obdobie svojho života. Po prepustení z väzenia biskupa Van Thuana vyhostili z Vietnamu. Biskup Van Thuan potom pôsobil v Ríme, kde aj zomrel.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sest-svatcov-ktori-nasli-svatost-v-nutenej-izolacii/>